

Dag 166 - Dinsdag 11 juni

Ik slaap lang vandaag en het doet deugd. Ook van beneden komen er nog geen geluidjes. Dat weekendje is toch in onze kleren en vacht gekropen.

Lagun lijkt nog steeds niet in zijn nopjes en 's middags zie ik plots dat hij op zijn rug ligt terwijl Yana aan zijn borst aan het knabbelen is. Op dat plekje waar een bolletje is weggehaald. En genieten dat hij doet! Ach neen toch! Ik ga kijken en ja hoor: die draadjes zijn nog steeds niet verteerd en alles staat dik en rood. ☹ Hopelijk is hij daar nu niet ziek van maar is hij gewoon vermoeid.

Vanavond bel ik naar de dierenarts als het niet beter is.

Terwijl Koen en ik zitten te eten, gaat Lagun al op het plekje zitten waar hij altijd zijn eten krijgt. Zijn ogen branden in mijn rug. Dit moet ongeveer de eerste keer zijn dat hij absoluut geen aanstalten maakt om het eten uit mijn bord te komen snuiven. Mooi zo. Ik laat hem dan ook niet al te lang wachten en ga de viervoetertjes hun korrels brengen.

's Avonds wordt onze rust nog even verstoord door een overvliegend vliegtuigje. Yana is steeds razend op alles wat durft over ons huis te vliegen en ik ben bang dat Lagun zich zal laten aansteken maar neen hoor. Hij bekijkt het met zijn typische nieuwsgierige schuine kopje van aan het schuifraam. Gezonde jongen.

Dag 167 – woensdag 12 juni

Vandaag moet ik om kwart voor negen bij Selor zijn om... hou jullie vast... te bewijzen dat ik Frans kan... Mijn diploma vertaler-tolk Frans-Engels volstaat blijkbaar niet om in de jury te mogen zitten om een nieuwe Franstalige collega aan te werven. Enfijntjes... mij niet gelaten. Tijdverlies voor Selor, tijdverlies voor 't BIPT, een nieuwe ervaring voor Lagun en mij en als ik slaag krijg ik een premie bij. Omdat de gewone trein van half acht maar net op tijd zou aankomen, beslis ik om vandaag de vroege te nemen. Het moet allemaal rap rap gebeuren deze ochtend en Lagun is best wel een treuzelaar 's ochtends om te eten. Hij heeft niet al zijn korreltjes op wanneer we vertrekken.

Met de vroege trein ben ik natuurlijk wel heel vroeg. Ik profiteer ervan om nog even op kantoor te passeren en op mijn gemak een theetje te drinken en de mail met de bevestiging van mijn inschrijving voor het examen af te drukken. Ik schotel Lagun nog eens de restanten van zijn korreltjes voor en deze keer gaat het vlot binnen.

Ik zet op tijd aan zodat Lagun zijn besointjes kan doen voordat we de premetro, metro en het examenlokaal induiken. Op het eerste grasperkje op weg naar het station krijg ik al meteen de jackpot. Oef. Daar zijn we ook vanaf.

En gelukkig maar want het wordt een heel avontuur. We duiken eerst de premetro in en moeten dan de roltrap op naar de gewone metro. Dat ziet onze vriend niet zo goed zitten en ik krijg meer dan één rare blik wanneer omstaanders me Lagun zien oppikken om hem op de roltrap zelf neer te zetten.

We komen netjes op tijd aan bij Selor maar wat een volk! Er staat een rij aan te schuiven tot op het trottoir. Zucht. Dat begint goed. Er worden blijkbaar verschillende examens georganiseerd en het loopt allemaal een beetje in het honderd. We moeten lang staan aanschuiven voordat we eindelijk het examenlokaal binnen mogen en het is er op de koop toe nog beestig warm ook. Lagun heeft het

nu al lastig. We krijgen wel een speciaal plekje aan het raam waar het iets koeler is. Ik geef Lagun een varkensneus en stop mijn identiteitskaart in het klavier om de test te starten. Meteen een boodschap: "roep een begeleider van Selor". Lap. Tegen de tijd dat ik eindelijk mijn examen kan beginnen, zijn er mensen die al gedaan hebben met hun proef en heeft Lagun uiteraard zijn neusje al op. Hij hangt vast aan mijn stoel en kan niet meteen iets verkeerd doen maar hij is wel nerveus en wil duidelijk de zaal ook verlaten. Sorry jongen, ik doe mijn best om zo snel mogelijk te gaan. Ik heb een luister- en leestest. Niet evident om me te concentreren in de warmte en met Lagun in de buurt van kabels... Ik heb in een recordtempo gedaan en Lagun is reuzeblij wanneer ik opsta en richting uitgang ga. Maar ik moet eerst polsen naar mijn resultaten. Als ik geslaagd ben voor deze twee tests moet ik immers ook nog een mondeling doen vandaag. En dat is blijkbaar wel het geval. We worden meteen doorverwezen naar een volgende verdieping – waar het zo mogelijk nog warmer is en waar nog meer volk zit. Jeetje.

Omdat ik met een spoedprocedure ben ingeschreven, moet ik ook nu tot de allerlaatste wachten voordat ik binnen mag. Ik heb dus nog wel eventjes tijd om met Lagun naar buiten te gaan voor een plasje.

Makkelijker gezegd dan gedaan natuurlijk met een flatje dat niks wil doen als hij geen gras onder zijn poep heeft. Ik weet helaas niet om hoe laat ze me zullen roepen voor mijn mondeling dus ik wil ook niet te lang buiten blijven. Terug naar binnen dus van een kale reis.

Er verstrijkt een kwartier, een half uur, een uur... de zaal is bijna helemaal leeg.. nog een kwartier... Het is er om te stikken en Lagun heeft het echt wel gehad met dat braaf stil aan mijn voeten liggen. Goed dat ik deze ochtend wat drinken voor de kleine rakker in zijn luiertas heb gestopt!

Uiteindelijk mag ik na anderhalf uur wachten een andere zaal in waar ik mijn presentatie moet voorbereiden op een kwartier tijd. Presentatie?! Ja dat is blijkbaar het mondeling... slik. Ik word ineens bloednerveus want praten voor een publiek is een regelrechte nachtmerrie voor me.

Lagun gunt me nu ook geen twee minuten rust. Hij wil echt naar buiten. O-oh... zou dit een ongelukje worden op het kamerbrede tapijt dat er overal ligt? Kwestie van mijn examen extra spannend te maken. ;-)

Iets voor twaalfen mag ik binnen bij de jury en steek ik van wal. Ik stel eerst Lagun even voor tot genoeg van de jury die ondanks de stikkende atmosfeer en de voor hen ongetwijfeld ook lange ochtend ineens terug goedgezind lijkt. Wat een flatsmoeltje toch wonderen kan doen. ☺

Lagun is doodop van de ochtend wachten en liggen – en gaat er dan gelukkig maar terug bij liggen. Hij is voorbeeldig en de jury lijkt tevreden met ons beiden. We mogen beschikken.

Lagun sleurt me nu wel mee naar buiten en daar zie ik zijn intussen vertrouwde blik wanneer hij op zoek gaat naar het ideale plaatsje voor een besoin. Maar dat vindt ie natuurlijk niet op de grijze trottoirs! Zou ik het riskeren om zo meteen de metro in te duiken? Vlak voor de ingang van Selor is immers een ingang naar de metro. Maar dat wil ik mijn lieverd toch niet aandoen. Ik weet nog wel een plekje in de buurt zijn met wat gras. Vijf minuten later komen we eraan en Lagun weet gewoonweg niet wat eerst doen: plasje of hoopje?! Als het kon dan weet ik zeker dat ie 't allebei tegelijk zou doen.

Onze vriend is duidelijk opgelucht en blij om zijn pootjes te kunnen strekken. Hij stapt netjes met mij metro in en metro uit.

Zelfs zijn duifjes aan Brussel Noord kunnen hem niet boeien.

De rest van de middag wordt hij niet meer wakker. Hij kruipt geregeld in zijn bench en komt daar zelfs niet uit voor bezoek. Pompaf.

Dag 168 – donderdag 13 juni

Zo moe als Lagun gisteren was, zo levendig en fit is ie deze ochtend. Een uur aan een stuk zit ie achter een vliegje aan. Hilarisch.

Ik laat hem doen vandaag. Te veel werk en hij mag ook nog wel eens een dagje hond zijn met Darko en Yana.

En hond is hij wel vandaag. Op een gegeven ogenblik hoor ik gejammer komen vanuit de berging. Ik ga kijken en er komt een doodongelukkig flatje bijna in mijn armen gevlogen. Huh?! Hoe kom jij daar nou? Meegeglijpt toen ik eerder wat drinken ging halen? Allicht wel. Tja, 't zal em zeker niet nog een keertje overkomen. Hoewel... 't is toch een half uur geleden dat ik in de berging was en hij was nog maar net aan het piepen dus erg kan hij zich er ook niet hebben verveeld. ;-)

's Avonds doet hij me nog eens goed lachen door meteen op mijn rugzak te gaan kruipen om zich te installeren. Hij moet toch echt altijd iets hebben om op te liggen in plaats van rechtstreeks op de vloer. Vertederend.

Dag 169 – vrijdag 14 juni

't Is feest vandaag! Het BIPT houdt zijn jaarlijkse personeelsfeest én bestaat bovendien 20 jaar.

Omdat het in Steenhuffel plaatsvindt en ik Lagun een treinrit van een uur met daar bovenop een busrit van meer dan een half uur wil besparen, rijd ik zelf met de wagen rechtstreeks.

Zijn snoetje is goud waard wanneer ik de koffer open en hij het kasteeldomein ziet met vijvers, paarden en eendenpralientjes rondom! Hij is echt niet te houden het eerste half uur en mijn collega's weten niet wat ze zien. Jaja, zo kan hij dus ook zijn hé. 't Is niet altijd dat vermoeide dweiltje van een hondje in het bureau.

Hij sleurt er echt mijn armen af. Maar ik blijf kalm. De aloude strategie zal nu ook wel werken: we stoppen met alles zodra hij trekt.

Het is gelukkig niet ver naar de startplaats.

Onze eerste activiteit vandaag is een tochtje in een huifkar. O jeetje... Lagun moet dus echt mee in zo een kar en ik moet hem daar krijgen langs alle trekpaarden heen...

Het loopt van een leien dakje. Lagun stapt onverstoorbaar langs al die mastodonten van trekpaarden en wipt zo de kar in. Hij staat bijna de hele rit op zijn achterpoten met zijn voorpootjes op de ruggensteun van de menners zodat hij alles prima kan volgen. Grappig zicht. Hij is uiteraard de star van de rit. En ik zie niks van de weg, ik heb enkel oog voor mijn kereltje.

Terug bij het kasteel krijgen we een rondleiding in de stoeterij. Nu komt het echte werk denk ik dan. Lagun neus aan neus met die reuzen. Maar ook dat verloopt zonder problemen. De enige die voor problemen zorgt, is Bobby de Terriër van onze gids. Van het ogenblik dat hij Lagun zag, is hij aan Lagun's kont gaan plakken en hij is niet meer van zijn zijde geweken. De hele tijd lelijk grommend naar Lagun! Onze vriend liet het gelukkig niet aan zijn hartje komen. Na een half uur van dat rotvervelende mormeltje op onze hielen had ik het echter wel gehad. Ik draai me om, stamp hard met mijn voet op de grond en hij zet het op een rennen. Zo, opgeruimd staat netjes. Verdorie zeg. ;-)

Het hele bezoek verloopt geweldig. Lagun blaft niet een keer en doet zelfs eens neuzeneuze met een van de paarden. Pas wanneer we buiten staan hoor ik Lagun voor de eerste keer vandaag... rara waar blaft hij op? Een paard... meer bepaald een struik gesnoeid in de vorm van een paard. Lol

Na de stoeterij staat een bezoekje aan de Palmbrouwerij en een proeverij op het programma. Ik krijg echter te horen dat ik daar niet zal binnen mogen met mijn hond. Ik leg uit dat het een assistentiehond is maar de lieve dame blijft bij haar standpunt. Huh? Het was nochtans al weken geweten dat Lagun er zou bij zijn vandaag. Er komen een pak verantwoordelijken rond ons staan en het begint er verhit aan toe te gaan. Ik vind het wel welletjes en beslis dat ik toch gewoon op het domein kan blijven met Lagun. Hij zal dat ongetwijfeld veel leuker vinden. Als troostprijs krijg ik een paar aperitiefjes meer. Ik ben ook blij. ☺

Het is een zalig dagje. Lagun krijgt bakkenvol aandacht en ik maak geregeld eens een wandelingetje met hem aan de vijvers. Ik laat hem echter niet los want het is er precies een broedplaats voor eendjes.

Tijd voor de speech. Lagun en ik staan vlak bij het water en hij heeft het moeilijk om zich te concentreren maar doet het toch wanneer ik hem afleid met een paar stille oefeningetjes. De speech heb ik gisteren vertaald dus ik weet wel wat er komt. Of dat dacht ik toch. Aan het einde van de speech wordt Lagun echter op het podium gevraagd. Een van de organisatoren komt aangewandeld met een gi-gan-tische cadeaumann voor meneer. Snoepjes, beertjes, speeltjes, lekkers... zelfs een fotokader voor mij. Ik kan ze met moeite optillen! Verwend nest. ☺

In de namiddag staan er nog tal van activiteiten gepland zoals valkeniersdemo's (doe ik zoouou niet met Lagun onze vogelgeobsedeerde ;-), een ijsjesgoochelaar, de hoevensmid, mendopen en volksspelen. Het is zalig. Ik heb het naar mijn zin, iedereen is in een goed humeur en Lagun is uiteraard overal de ster. Tegen vieren heb ik het echter wel gehad. Vanavond moet ik Bruno nog oppikken in Gent samen met Chinees dus ik zet aan.

Ik heb allicht het slechtst mogelijke moment ooit gekozen. Overal files, mensen die terugkeren van werk, kinderen die worden opgepikt van school, Gent en omstreken dat volledig ligt opengebroken. Het is rampzalig. En die mand vol lekkers ... dat ruikt toch niet zo lekker in een warme auto in de file. Of toch niet voor mij. Lagun is met geen stokken in de koffer te houden. ;-)

Tallose files en een lekke band later, komen we eindelijk terug thuis. Ik ben pompaf. Lagun is blij dat hij eindelijk na al die uren uit de auto kan maar valt al even snel terug in slaap.

All is well that ends well.

Dag 170 – zaterdag 15 juni

Ik ben lichtjes gecrasht. Om 8 uur trek ik een eerste oog open en ga ik even naar toilet maar ik voel dat het nog geen tijd is om op te staan. Ik hoor ook geen geluiden van beneden opstijgen dus ik kruip terug onder de wol. De volgende keer dat ik een oog open trek, is het kwart na elf! En nog steeds geen geluiden van beneden...

Vreemd.

Ik laat me uit bed rollen, pak een douche en kom langzaam maar zeker terug tot de levenden. Lagun ligt er maar penibel bij in zijn intussen te kleine bench vind ik maar hij protesteert niet. De drukke week is duidelijk ook in zijn vachtje gekropen.

Bij gebrek aan tijd doen we onze boodschapjes in de Spar hier niet ver vandaan. Lagun heeft straks groepstraining in Gent dus ik spaar hem nog een klein beetje en laat hem achter bij zijn twee vriendjes.

Ze zijn flink geweest, precies niet in de zetel gelegen, niet in kabeltjes gebeten, ... Nice. Lagun heeft deze "ochtend" niet willen eten maar staat nu wel te schooien bij mijn carpaccio. Dacht het niet jongen. Jij zal straks wel werken voor snoepjes zie. ☺

Ik arriveer mooi om twee uur op de Vrijdagsmarkt waar ons 10 andere hondjes van Canisha staan op te wachten. We zijn met een deftig groepje lijkt me. En er is ambiance: overal kraampjes met lekkernijen, veel lekkers op de grond, overal geïnteresseerde twee- en viervoeters... Lagun weet niet waar me eerst mee naartoe sleuren. Het duurt even voordat ik met hem op een aanvaardbare manier bij de groep geraak. Mijn arm is weer 2 cm langer. Christel kijkt gerustgesteld toe. Hij deed het té goed volgens haar en ze kreeg al complexen. Nergens meer voor nodig Christel. ;-)))

Ik vrees het ergste voor de training van vandaag. Lagun heeft echt alleen maar oog voor de andere Canishaatjes. En dan uiteraard nog het meeste voor zijn rasgenoten Eager en Galia. Wat zou hij toch graag met hen rollebollen!

Maar wanneer het eigenlijke startschot wordt gegeven voor de training, valt onze vriend mooi in de pas. Ik krijg weer volle aandacht, hij stapt prachtig aan de voet, doet zijn houdingen mooi, ... zelfs wanneer Christel een meute vrijgezellige dames vraagt om al dansend en zingend tussen ons te komen lopen, verlies ik bijna nooit zijn aandacht. Nice! En ook vooral: oef!

De enige oefening die niet wil lukken, is de apport met een gebruiksvoorwerp. Ik ben licht gepakt vandaag en heb dan ook alleen maar mijn autosleutel die ik kan laten vallen. Niet bepaald het meest interessante op de grond voor onze vriend. Moet ik thuis maar eens op beginnen te oefenen want het is waar dat ik nog niet veel aandacht heb besteed aan het oppikken en brengen van spullen.

Na een uurtje merk ik wel dat Lagun er genoeg van heeft. Zelfs een simpele assis gaat nu wat trager. Maar gelijk heeft ie natuurlijk. Mijn aandacht dwaalt ook af naar die terrasjes. Het is zalig terrasjesweer.

Ik installeer me naast Femke en Mats. Misschien niet het beste idee om de twee pubers naast elkaar te zetten. En dan heb ik het uiteraard niet over Femke en mezelve. ;) Lagun en Mats beginnen nogal hevig te spelen en Mats flikt het om zich uit zijn halsbandje te bevrijden. Dolle pret op de markt voor

onze jonge poedel! Zij die geen hondje vast hebben, zetten de jacht in. Zinloos. Mats vindt het natuurlijk een geweldig spelletje. Gelukkig vindt hij Lagun ook een geweldige speelpartner en komt hij terug ons richting uit gestormd. Ik kan hem bij zijn nekvel grijpen en maak zo een einde aan zijn avontuurtje. Zo moet dat dus: vanuit je luie terrasstoel! ☺

Vanavond hebben we een verjaardagsfeestje met etentje en bowling. Omdat het heel laat en druk zal worden en Lagun niet helemaal in zijn nopjes lijkt, laat ik hem thuis. Maar omdat zijn bench nu ook zo krap is, wil ik hem nog niet opsluiten en laat ik hem loslopen met Yana en Darko. Even ons huisje Lagunproof maken, alle drie een cadeautje uit Lagun zijn verrassingsmand geven en we zijn weg... met een klein hartje weliswaar.

De hele avond loop ik me op te vreten en 't wordt een lange avond. Pas om half drie 's nachts zijn we terug thuis. Ik durf de deur bijna niet te openen, zeker wetend dat er ons een geur van vernieling zal tegemoet komen... maar neen hoor: het enige wat ik vind, zijn drie warme plekjes in de zetel en drie slaapdronken woefjes aan de deur. OEF.

Lagun laat zich nu heel gedwee in zijn bench loodsen. Geen denta meer nodig.

Dag 171 – zondag 16 juni

Mijn wekkertje wekt ons genadeloos om half negen. Om tien uur worden we immers al opgekuist in Eeklo verwacht voor een vadertjesdagbrunch met mijn ouders en zus en kindjes.

Lagun gaat wel mee deze keer. 't Is al eventjes geleden dat hij nog mee is gegaan "op restaurant" en hij is precies een beetje vergeten hoe het moet... Hij is natuurlijk wél uitgeslagen in tegenstelling tot zijn vrouwtje. Hij is enorm opgewonden en de wandeling van de auto naar het restaurantje verloopt moeizaam. Zodra hij onze gezellen herkent, is hij helemaal onhoudbaar en ik ben net te laat om Elena te verstaan te geven dat ze Lagun nu beter even niet aait. Daar heeft ie zijn beloning al voor zijn gesleur: een dikke knuffel van Elena en lekkere blote teentjes om aan te likken. Zuchtje...

Ik laat hem even dag zeggen bij iedereen en probeer intussen de tafels gedekt te houden. De kelner zet een bakje water klaar voor hem en Elena wil het hem presenteren. Dat mag ze van mij wanneer de jonge adonis ietsje rustiger is maar ik ben te snel geweest. Lagun zit mooi op zijn poep maar Elena twijfelt iets te lang en Lagun beslist om haar wat te helpen om dat waterkommetje op de grond te krijgen. Bam, die poot erin en KlingelKlangel al dat water op de grond. Ambiance! ;-)

Iedereen lekker geschrokken. Lagun tracht de schade helemaal zelf op te likken maar de dienstster komt toch versterking brengen met een dweil. Onze rakker is nu wel eventjes onder de indruk en gaat voor de rest van de tijd rustig aan onze voeten liggen.

Mam is weliswaar heel slecht te been momenteel en heeft een escorte nodig naar het toilet. Ik begeleid haar even maar dat is erg tegen de zin van ons flatje. De hele tijd hoor ik gejammer vanuit de eetplaats en wanneer ik om de hoek kijk, zie ik dat hij Koen zijn arm er tracht af te krijgen om tot bij mij te komen. Ik trek mijn kopje terug en negeer hem. Zijn gejammer sterft weg maar zodra ik terug in het zicht kom, probeert hij bij me te komen.

Later deze middag zal die aanhankelijkheid me wel nog goed van pas komen.

Om twee uur mag Lagun immers terug naar een spelklasje. Hij zit in een bonte groep met Witte Zwitserse Herders, Bordeaux Dogs, een Mastino Napoletano, Beagles en een Jack Russel die alle grote honden doof tracht te blaffen. Stoer hoor... maar volgens mij speelt ie toch een beetje met zijn leven. De Mastino blijft er gelukkig ongestoord bij liggen wanneer het kleine grut tien minuten lang onophoudelijk de mastodont tot actie probeert te keffen. Maar bij de Witte Zwitserse Herder valt zijn gezang niet zozeer in de smaak. Lagun die iedereen tot kalmte tracht te likken zou volgens mij wel eens slachtoffer kunnen worden van redirectieagressie. Een beetje tot mijn verbazing wel komt Lagun telkens ogenblikkelijk aangerend zodra ik hem roep. Zalig. Ook wanneer het hekje naar buiten open gaat wanneer de eerste gasten vertrekken en Lagun nog ongelijnd ronddartelt en tracht mee te vluchten, gaat hij volop in de remmen en maakt hij rechtsomkeer naar mij bij de eerste keer dat hij zijn naam hoort. Flinkerd! Dat verdient toch nog wat snoepjes.

Intussen regent het wel en is iedereen blij dat hij naar huis mag. Nu ja... iedereen die niet bij een met slijk bedekt flatje in de auto moet... ik steek Lagun bij de Mechelaars in de koffer maar lang duurt die pret niet. Lagun springt over de rugleuning en tracht zich droog te wrijven aan de achterbank. Grrrrr.

Terug thuis kruipt hij al gauw in Darko's mand. We horen hem de eerste uren niet meer...

Dag 172 – maandag 17 juni

Gisteravond zijn we met een gerust hart naar de cinema kunnen gaan. Lagun was doodop en ook de Mechelaartjes hebben klaarblijkelijk enkel liggen slapen in onze afwezigheid.

Deze ochtend is Lagun eindelijk helemaal opgedroogd van zijn spelklasje van gister. Bij onze ochtendknuffel vliegt het stof in het rond. Ik kan hem als het ware uitkloppen en hij heeft weer van die mooie mèchekes in zijn haar. Ik borstel hem toch maar eventjes in de tuin om hem wat presentabel te maken alvorens we naar Brussel trekken. Hij laat het zich welgevallen. Zal allicht wel deugd doen.

De hele dag nog komt er stof en zand uit zijn vachtje. Het zit best wel diep deze keer maar dat verbaast me ook niks gezien zijn capriolen in het slijk gisteren.

Ik heb duidelijk het weerbericht misverstaan vandaag. Ik ben gekleed op een mooie zomerdag maar tegen de middag is het grijs en onweerachtig en ik sla het middagwandelingetje dan maar noodgedwongen over.

In de late namiddag zal ik het uiteraard geweten hebben: Lagun is uitgeslapen en op zoek naar een bezigheid. Patrick laat hij intussen wel met rust maar hij heeft een nieuw slachtoffer gevonden in Catherine en gaat voortdurend een speeltje aanbieden bij haar – of 'opdringen' beter gezegd.

't Wordt de late trein vandaag dus ik moet hem nog wel eventjes bezighouden. Dan maar eens gaan kijken in de vers gesnoeide Buxus-haagjes van de BIPT-tuin. 't Is eventjes geleden dat hij daar op bezoek is geweest maar de struikjes zijn nog altijd niet hersteld precies. Hij blijft er nu wel mooi uit. Zolang hij ziet dat ik toekijk weliswaar. Tien minuutjes volstaan om hem weer rustig te krijgen tot vertrekuur.

In de trein is het best wel warm. Lagun weet niet goed waar kruipen precies. Dat belooft: voor morgen en overmorgen wordt nog eens 10 graden warmer voorspeld. Het meest koele plekje is in het gangpad en dat gaat hij natuurlijk ook voortdurend opzoeken nu. Ik laat hem doen maar wanneer we in Gent arriveren wordt het wel een goede gelegenheid om de "opzij" te oefenen. En verder krijg ik nog een mooie gelegenheid om de "pas toucher" te oefenen: mijn zomerschoentjes hebben strikjes en die krijgen net iets te veel aandacht van de kleine man. De hele dag al probeert hij ze ervan te knabbelen. Potverdorie!

Dag 173 – dinsdag 18 juni

Het is doef weer vandaag en zowel twee- als viervoeter leven op een lager pitje. Maar best ook want ik heb bakken vol werk vandaag.

Onze jarige job vandaag (Yana wordt 10) loopt bijzonder verloren. Er zit waarschijnlijk wel ergens een onweertje klaar. En Lagun profiteert ervan om haar wat te terroriseren. Het gaat er een paar keer hevig aan toe vandaag en af en toe hoor ik Lagun zelfs even piepen en zie ik hem borstelen. We hebben echt allemaal last van de warmte precies.

De hele dag stelt de kleine pruts mijn geduld op de proef. Hij probeert eten te stelen van tafel en van het aanrecht, hij knabbelt op alles wat niet mag, graaft putten, vernielt planten, blaft, ... zuchtje. Maar af en toe komt ie ook gewoon snoezen op mijn voeten en dan vergeet ik dat allemaal weer.

Vandaag moet hij ook ontwormd worden. Ik haal nog eens de truc met de duif boven, of beter: met de drie halve lepeltjes préparé waarbij het pilletje in de tweede portie verdwijnt. Het gaat heel vlot binnen.

's Avonds buiten wordt Lagun ferm op zijn plek gezet door Darko. Die loopt duidelijk met een korter lontje dan anders. Lagun schrikt zich een bult en piept en slaat in paniek. Hij schuilt zich meteen achter mijn benen en ik maak Darko toch even duidelijk dat hij te hard heeft gereageerd. Beide mannen bedaren meteen. Toch fijn dat gevoel dat je nog nodig bent. ;-)

Mijn goed gevoel gaat weliswaar even over wanneer ik telefoon krijg en Lagun zijn kans schoon ziet om mijn been open te halen. Het is warm buiten en ik loop in short. Meneertje berijdt mijn been als nooit tevoren en valt nog eens heftig uit wanneer ik hem wegduw. Hoe is dat toch mogelijk?! Als ze denken dat je afgeleid bent en niet kunt hé... Ik heb gelukkig een hoge pijngrens en iemand van Canisha aan de lijn. Die begrijpt het wel dat ik ons gesprek even onderbreek voor een hondje. ☺